

Odvjetnik
BORIS ŠOLAJA
Ante Starčevića 5, Rijeka

Tel./fax 051 777 958, Mob. 091 564 8983, e-mail: info@odvjetnik-solaja.hr
web: www.odvjetnik-solaja.hr

USTAVNOM SUDU REPUBLIKE
HRVATSKE
ZAGREB

TUŽITELJICA: **ANKA BURCAR iz Novalje, Slatinska 65, OIB:**
15209193436, zastupana po pun. Borisu Šolaji, odvjetniku iz
Rijeke

USTAVNA TUŽBA

Zbog povrede ustavnih prava iz čl. 18 i čl. 29. st. 1 Ustava Republike Hrvatske presudom Visokog trgovačkog suda RH posl. broj: PŽ-7146/2019-6 od 6. rujna 2021. i presudom Trgovačkog suda u Zadru posl. br.: Povrv-169/2017-89 od 26 rujna 2019.

Trostruko

U privitku: 1. Punomoć
2. Pobjijane odluka
3. Preslika Prijedloga za dopuštenje revizije

1. Visoki trgovački sud RH odbio je presudom uvodno citiranom odlukom od 6. rujna 2021. posl. broj: Pž-7146/2019-6 žalbu tužene i potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zadru posl. br.: Povrv-169/2017-89 od 26 rujna 2019., a ujedno je rješenjem odbijena kao neosnovana tuženičina žalba izjavljena protiv Rješenja Trgovačkog suda u Zadru posl. br.: Povrv-169/2017-89 od 26. rujna 2019. u t. II njegove izreke. Prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Zadru posl. br.: Povrv-169/2017-89 od 26 rujna 2019. održan je na snazi platni nalog sadržan u Rješenju o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Elizabete Škunca iz Paga, posl. br.: Ovr-5/15 od 16. ožujka 2015. kojim je naloženo tuženoj da tužitelju isplati ukupni iznos od 210.282,50 Kn zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama na specificirane iznose. Istovremeno, rješenjem prvostupnog suda u t. I ukinut je platni nalog u dijelu u kojem je naloženo tuženoj da tužitelju namiri iznos od 1.975,00 Kn s naslova predvidivog ovršnog troška, te je utvrđeno da je u tom dijelu tužba povučena, u t. II naloženo je tuženoj da tužitelju naknadi prouzročeni parnični trošak od 39.924,58 Kn, dok je u t. III tužitelj odbijen sa zahtjevom za isplatu 26.078,29 Kn.
2. Tužiteljica smatra da su navedenim sudskim odlukama Visokog trgovačkog suda RH i Trgovačkog suda u Zadru povrijeđena njezina ustavna prava iz čl. 18. i čl. 29. st. 1. Ustava RH.
3. Tužiteljica drži da je u konkretnom slučaju odlukama sudova o pravima i obvezama pojedinca odlučeno **nepravično** time protuustavno.

POSEBNO O POVREDI ČL. 29. ST. 1 USTAVA RH

- a) Nepravičnost u svezi načina odlučivanja sudova povodom prigovora promašene pasivne legitimacije

Visoki trgovački sud RH u Zagrebu je u pobijanoj presudi ad. 15 – 18 inzistirao na stavu kako je tužena (ovdje tužiteljica) zajedno s trgovačkim društvom Panonija turist d.o.o. bila investitor „dogradnje, nadogradnje i prenamjene stambene građevine u poslovno stambenu građevinu“. Jednako, sud je naglasio značaj činjenice da je tužitelj Ivo Milošević radove izvodio prema Glavnom projektu u kojem je tužena izrijekom navedena kao jedan od investitora predmetnog građevinskog zahvata očito držeći da je svojstvom investitora poznatom tužitelju na tuženičnoj strani postojala predmnjeva da je ona ujedno i naručitelj radova od tužitelja (ad. 18. pobijane presude navodi se između ostalog: „prema ocjeni ovog suda tužitelj nije imao razloga sumnjati u istinitost navoda iz glavnog projekta“). Također, ad. 19 sud navodi kako su tužiteljeve navode o tome tko su bili investitori potvrdili i svjedoci i to projektant i izvođači radova.

Proizlazi da je drugostupanjski sud u konkretnom slučaju utvrđivao tko su bili investitori građevinskog zahvata s ciljem da na taj način utvrdi tko su bili naručitelji radova od tužitelja. Sud je na taj način zaključivao na onaj način na nepravilnost kojega je sam uputio ad. 14 svoje presude. Naime, sud je pod. t. 14 Obrazloženja presude ukazao kako činjenica da je tužena kao fizička osoba i Panonija turist d.o.o. (sada Aparthotel Novalja d.o.o.) suvlasnici objekta koji je predmet građevinskog zahvata, ne znači da jedan od suvlasnika ne može sam naručiti radove! Istovjetna argumentacija može se primijeniti i na zaključivanje suda ad. 15 – 18 Obrazloženja presude u kojemu sud činjenicu

postojanja svojstva investitora izjednačava sa svojstvom naručitelja konkretnih radova. Jednako kao što jedan od suvlasnika može samostalno naručiti radove tako to može učiniti i jedan od investitora, a da navodi tužene budu još jasnijim ukazuje se kako radove može naručiti i neka treća osoba (primjerice podizvođačke radove može naručiti izvođač, zainteresirana osoba kao primjerice član rodbine investitora i sl. također može naručiti radove). Dakle, ukazuje se kako postojanje svojstva investitora nije jednoznačno i istovjetno svojstvu naručitelja ugovora.

Drugostupanjski sud nije pristupio pravilnom i zakonitom utvrđivanju činjenice da li je tužena naručila konkretne radove koji su predmet spora od tužitelja. Za pravilno i zakonito utvrđivanje ove sporne činjenice bilo je potrebno primijeniti odredbu čl. 319 Zakona o obveznim odnosima. Naime, bilo je potrebno utvrditi koja je zajednička namjera ugovaratelja u pogledu činjenice tko su ugovaratelji. Naime, u situaciji kada nije sporno da postoji više suvlasnika nekretnine koja je predmet radova, kada nije sporno niti to da u materijalnoj dokumentaciji postoji više investitora koji su kao takvi izrijekom navedeni, kada stranke pregovaraju o načinu plaćanja i slično, notorno je potrebno jasno i nedvosmisleno usuglasiti volju ugovaratelja i u pogledu samog stranačkog svojstva tj. potrebno je usuglašavanje volje i o tome tko je izvođač, a tko je naručitelj. Među strankama nije sporno da je tužitelj bio izvođač, no očito jeste sporno to tko je bio naručitelj. Drugostupanjski sud nije u obrazloženju presude utvrđivao pravu volju stranaka i isti se nije bavio procjenom stranačkih iskaza stranaka, analizom činjenica koje tuženoj idu *in favorem*, već je svu raspravu o pasivnoj legitimaciji sveo na postojanje Glavnog projekta u kojem su eto i tužena i trgovačko društvo suinvestitori. kada sud ad. 19 upućuje na svjedoke, isti ne govori da su svjedoci potvrdili da su upravo stranke postupka ugovorile pravni posao već isti navodi da su svjedoci potvrdili kako su tužena i Panonija turist d.o.o. investitori. Očito je potpuno pogrešan pristup utvrđivanju predmetne sporne činjenice.

Ključni razlozi radi kojih je tijekom postupka razvidno postalo upravo suprotno od onoga što utvrđuje drugostupanjski sud jesu sljedeći:

- Tužena kao fizička osoba nije imala nikakav suvisao razlog naručivati radove od tužitelja. Ona nije trgovac, ne može provesti knjiženja u poslovnim knjigama za troškove investicija za koje ima pravo odbitak PDV-a i plaćanja poreza na dobit, njezinim sudjelovanjem u predmetnoj poslovnoj aktivnosti cijena radova bi zapravo bila povećana za 25% što se odnosi na plaćanje PDV-a i 20% u odnosu na porez na dobit. Jednako, njezino učešće implicira osobno uvjetovanu korist investitora fizičke osobe koja stubokom kompromitira poslovno uvjetovanju adaptaciju i izgradnju trgovačkog društva pri čemu se odgovorna osoba u pravnoj osobi izlaže rizicima prekršajnog i kaznenog gonjenja prema Zakonu o računovodstvu, Zakonu o PDV-u i Zakonu o porezu na dobit.
- Tužena je sa svim drugim izvođačima ugovarala radove u ime trgovačkog društva Panonija turist d.o.o. pa je notorno na isti način ugovarala i s tužiteljem na što upućuje i njezino držanje u smislu da je višekratno tražila ispravak isprava u kojima je tužitelj navodio fizičku osobu Anku Burcar kao naručitelja.
- Tužitelj je u svom stranačkom iskazu izrijekom izjavio da je način plaćanja ugovoran tako da se isto vrši nakon dobivanja kredita HBOR-a što zorno potvrđuje da je naručitelj upravo trgovačko društvo, a ne tužena kao fizička osoba. Svakako to kompromitira zaključak suda o tome da tužitelj nije imao razloga sumnjati u Glavni projekt u pogledu pitanja tko je investitor. Naime, kredit HBOR-a tužena nije mogla dobiti kao fizička osoba već jedino kao poslovni subjekt, a da je i mislio kako tužena može dobiti kredit kao fizička osoba tužitelj je očito imao valjanog razloga postaviti pitanje tko to u konačnici mora platiti radove, a upravo platitelj radova je i naručitelj. Dakle, jasno je

kako je tužitelj imao razlog s tuženom razjasniti tko je naručitelj, a što tužena i tvrdi da je učinjeno kada inzistira na tome da je tužitelju bilo jako dobro poznato da je naručitelj isključivo trgovačko društvo.

- Ukoliko bi Glavni projekt na koji se poziva drugostupanjski sud uopće i imao bilo kakav značaj u kontekstu prigovora pasivne legitimacije tj. utvrđenja tko je naručitelj, tada je bilo potrebno da se sud upusti u ocjenu sadržaja samog projekta, a da je to učinjeno tada bi sud utvrdio kako je iz samog projekta jasno da se radovi vrše u dvije faze, te da je izrada elektroinstalacija koju je vršio tužitelj dio 2. faze radova u kojoj se ne vrše radovi na dijelu zgrade koji je imao pripasti tuženoj, već da se isti vrše isključivo na dijelu koji je pripao trgovačkom društvu (str. 22 Glavnog projekta pod stavkom 3. Tehnički opis). U prilogu Glavnog projekta nalazi se Troškovnik u kojemu je opisano što sve obuhvaća prva faza radova, isti troškovnik je sastavni dio projekta od istog projektanta Marijana Vnučec
- U dopisu svjedoka Vnučeca od 11. rujna 2013. isti uvodno kao investitora označava upravo Panoniju turist d.o.o., a ne i ovdje tuženu pa proizlazi da je i svjedok Vnučec znao da na konkretnom projektu izrade elektroinstalacija kao naručitelj postoji isključivo Panonija turist d.o.o.
- U Usklađenju od 9. siječnja 2013. Godine tužena je izričito zatražila da ju se ukloni s vjerodostojne dokumentacije kao naručitelja usluge.
- Svjedok Peroš nikako ne može govoriti o tuženoj kao investitoru kada je njegovo trgovačko društvo Block d.o.o. imalo izrijekom zaključen ugovor s trgovačkim društvom Panonija turist d.o.o. i u svim postupcima koji su u tijeku vezano za međusobna potraživanja stranaka pojavljuju se isključivo Block d.o.o. i Panonija turist d.o.o. (danas Aparthotel Novalja d.o.o.). Postavlja se pitanje zašto sud nije komparirao sporni odnos stranaka ovog postupka s odnosom Block d.o.o. i tužene. Tada bi jedina moguća konstatacija bila da takav odnos niti ne postoji obzirom da je Block d.o.o. isključivo poslovao s TD Panonija turist d.o.o..
- Drugostupanjski sud jednako kao i prethodno prvostupanjski Trgovački sud u Zadru niti jednom rječju u obrazloženju nije spomenuo vještvo vještaka Bjegovića koji je konstatirao da se na objektu u vlasništvu tužene – apartmanima 1. i 2. nisu izvodili radovi izuzev napajanja i telefonskih instalacija, te da u projektu ne postoje evidentirani radovi u tim apartmanima. Sud ignorira i postupanje drugih izvođača koji su svoja potraživanja usmjerili ka trgovačkom društvu Panonija turist d.o.o. i potpuno je nelogično da je tužena s tužiteljem zaključila ugovor kao fizička osoba, a s drugima da to nije činila. S Block d.o.o. zaključen je ugovor u kojem je kao naručitelj navedena isključivo pravna osoba dok se učešće tužene u tom pravnom poslu svodi na zastupanje pravne osobe, a izvođači Ivica Starčević, As gradnja i Slobodan Trcol u svojim računima jasno su naveli osobu kupca/naručitelja. Ukazuje se i na to da je plaćanje i ugovaranje poslova putem pravne osobe isplativije za naručitelja utoliko što tada postoji mogućnost tzv. odbitka pretporeza, pa je životno i logično pored svih prije navedenih ugovorenih poslova na ime trgovačkog društva da je i ovaj sporni ugovorni odnos realiziran putem trgovačkog društva, bez sudjelovanja u istom tužene kao fizičke osobe.

Znači, drugostupanjski sud, jednako kao i prije njega prvostupanjski nije utvrđivao pravu volju ugovornih stranaka u kontekstu utvrđenja sudionila spornog pravnog posla. Takav pristup je nezakonit, arbitraran i nepošten, odnosno nepravičan u ustavnopravnom kontekstu.

b) Nepravičnost u svezi načina obrazlaganja presuda

Prvostupanjski sud **nije obrazložio** razlog radi kojega je isti odbio prigovor mjesne nadležnosti stavljen po tuženima u tada jedinstvenom postupku u kojemu je tužena označena kao 2-tuženica uz 1-tuženika Panoniju turist d.o.o. Novalja. Na opisani način prvostupanjski je sud postupio suprotno praksi VSRH koji u svojoj praksi redovito zauzima stav prema kojemu su žalbeni navodi od odlučnog značaja takvi da se o istima sud u žalbenom postupku mora očitovati tj. iste mora ocijeniti. Tako i u Odluci Revt-150/15-4 od 10. svibnja 2016. godine. Istovjetan propust učinio je i drugostupanjski sud u pobijanoj odluci budući da isti nije dao nikakvu ocjenu žalbenog razloga u svezi podnesenog prigovora promašene mjesne nadležnosti.

Drugostupanjski sud istovjetan je propust učinio i u pogledu propuštanja obrazloženja razloga za dosudu cjelokupnog dosuđenog iznosa tužitelju unatoč činjenici da je tužena osporila postojanje solidarne odgovornosti odnosno ista je u žalbi protiv prvostupanjske presude jasno prigovorila prihvaćanju tužbenog zahtjeva u kontekstu nejasnih kriterija za utvrđivanje solidarne odgovornosti. Drugostupanjski sud je pobijanom presudom potvrdio presudu kojom je konkretan pobliže opisan platni nalog ostavljen na snazi u cjelokupnom iznosu potraživanja kako je tužitelj isto prijedlogom za ovrhu označio pri čemu je iz stipulacije prijedloga jasno razvidno kako je tužitelj inzistirao na postojanju solidarne odgovornosti za njegovo potraživanje na strani Panonije turist d.o.o. i Anke Burcar. Tužena je u žalbi protiv prvostupanjske odluke ukazivala na nezakonitost utvrđenja solidariteta na strani tuženih u smislu da je nejasno zašto je tužena terećena za cjelokupan dug, a ne za dio sukladno eventualno njezinom suvlasničkom dijelu nekretnine ili na drugi način obzirom da je notorno predmetna obveza koja glasi na novčano potraživanje djeljiva. U pobijanoj drugostupanjskoj odluci sud ne daje ocjenu razloga radi kojih je očito prihvatio postojanje solidarne odgovornosti tuženih što proizlazi iz dosude cjelokupnog utuženog iznosa tužitelju.

Kako ovdje tužiteljica nije trgovac na istu se ne može odnositi predmnjeva iz čl. 42 ZOO-a na koju se drugostupanjski kao niti prvostupanjski sud niti ne pozivaju (u svezi čega je postavljeno pitanje ad 3). Utoliko nije moguće usvajanje tužbenog zahtjeva tužitelja Miloševića u odnosu na cjelokupno potraživanje, sve i da se utvrdi osnovanost postavljenog tužbenog zahtjeva. Visina istog nije utemeljena na zakonu.

Isti propust odnosi se i na prigovor u svezi propuštanja da se vještačenje po vještaku Bjegoviću provede uz prethodno razgledanje predmetne nekretnine na koju se vještačenje odnosi, kao i na prigovor da grafološki vještak nije pravilno vještačio obzirom na činjenicu kako nije vršio uvid u izvorne potpise, već isključivo preslike.

Neobrazlaganje presude tj. propuštanje ocjene žalbenih navoda od odlučnog značaja postoji i u svezi prigovora tužene iz njezine žalbe protiv prvostupanjske odluke u odnosu na sporno razdvajanje postupka izvorno vođenog protiv 1-tuženika trgovačkog društva Panonija turist d.o.o. i 2-tužene Anke Burcar.

Konačno, drugostupanjski sud jednako kao i prvostupanjski iz nejasnih razloga zaključuje da tužena nije pravovremeno istaknula prigovore u svezi uočenih nedostataka. Prava naručitelja u ovom sporu proizlaze iz pravnih posljedica raskida ugovora. Naime, naručitelj je dopisom raskinuo predmetni ugovor o djelu tek 15. travnja 2015. godine nakon što je postalo razvidno da tužitelj neće dovršiti predmetno djelo. Posljedice raskida su vraćanje danog ako je isto moguće i naknada štete. Vraćanje danog iz perspektive tužitelja je isključivo stvarna vrijednost radova, a ne nekakva fiktivna

izmišljena vrijednost iz privremenih situacija. Utoliko je u ovom postupku bilo bitno utvrditi stvarnu vrijednost radova, a što niti nije učinjeno obzirom na potpuno pogrešno tumačenje nalaza vještaka Bjegovića, odnosno ignoriranje nalaza vještaka Stavinckog. Ovaj izneseni prigovor nije niti jednom rječu uzet u razmatranje u smislu ocjene žalbenih navoda.

Dokaz: Praksa VSRH u privitku

Da je prigovor mjesne nenadležnosti osnovan i pravovremen tužena je obrazlagala kako tijekom postupka, tako i u svojoj žalbi protiv prvostupanjske presude. Prigovor je tužena stavila u prvom pisanom obraćanju sudu nakon što je postupak započet pred Trgovačkim sudom u Zadru koji je sud s postupanjem započeo isključivo iz razloga stvarne nenadležnosti Općinskog suda u Zadru. Pitanje mjesne nenadležnosti stvarnonadležnog suda bilo je moguće postaviti tek nakon što je mjesno nenadležan sud preuzeo postupanje. Prethodno je u postupku rješenje o ovrsi doneseno po javnom bilježniku koji je uređivao shodno mjestu sjedišta/prebivališta ovršenika, da bi potom bio podnesen prigovor u kojemu se nije moglo isticati prigovor mjesne nenadležnosti Trgovačkog suda u Zadru kada isti sud tada još nije oglasio svoju nadležnost. Tek nakon što je po proglašenju Općinskog suda u Zadru utvrđena nadležnost Trgovačkog suda u Zadru, tuženici su tada stekli mogućnost ustati prigovorom mjesne nenadležnosti, pa isti drže da je taj prigovor pravovremen! Prvostupanjski i drugostupanjski sud očito drže suprotno, no u razloge njihovog pravnog stajališta tužena, tj. prethodno tuženici kao suparničari nisu imali mogućnost uvida. Na ovakav način sudovi su grubo povrijedili odredbe ZPP-a.

Tijekom postupka je tužena ukazivala i na činjenicu da je u konkretnom slučaju izvođač radova tužitelj sam odabrao nadzornog inženjera za izvođenje građevinskih radova bez znanja investitora što tužena drži nezakonitim postupanjem, te se postavilo i pitanje da li nadzorni inženjer može ovjeriti građevinsku situaciju, a da niti jednom nije pregledao građevinski objekt, niti je sklopio prethodno ugovor za nadzor objekta sa investitorom. Utoliko je građevinska situacija iz spisa u svojoj biti krivotvorina, a sud u pobijanoj odluci nije cijenio iznesene navode.

c) Nepravičnost u svezi načina provođenja sudskih vještačenja

Vještak Bjegović svoj je nalaz izradio na bazi dokumentacije iz spisa, bez stvarnog uvida u stanje objekta što je suprotno pravilima struke. Nemoguće je utvrditi kvalitetu radova i stvarnu vrijednost radova bez neposrednog uvida u iste radove. Da vještak Bjegović niti nije mogao utvrditi odlučne činjenice ukazuje to što je svoj nalaz „posudio“ od vještaka Stavinckog, a izmijenio ga je utoliko što je za razliku od vještaka iz postupka radi osiguranja dokaza uvelike arbitrirao i zauzeo stranu optužujući tuženu za puštanje u rad objekta bez tehničkog prijema uz popratne komentare od kojih je najzvučniji onaj da tužena može biti sretna da nitko nije nastradao.

Zakon o parničnom postupku u čl. 259 utvrđuje kako sud rukovodi vještačenjem, pa između ostalog u tom smislu i „označuje vještaku predmet koji će se razgledati“ što podrazumijeva da se u pravnim situacijama kada se spor stranaka odnosi na radove čiji je kvalitet i kvantitet sporan, stručna osoba – vještak neposredno mora izvršiti uvid u radove razgledavanjem istih. Vještak mora izvršiti uvid u radove uz istovremenu

nazočnost suca i stranaka na licu mjesta baš kako je to učinjeno u postupku radi osiguranja dokaza kada je vještačio vještak Stavnicki. Propuštanje da se isto učini u parničnom postupku gruba je povreda postupovnih odredbi na koju se, štoviše, prvostupanjski sud niti nije očitovao povodom žalbe tužene.

Vještak Jelovac vještačio je potpise tužene na način da nije raspolagao potpisom na izvornoj ispravi, odnosno na izvornoj ispravi predanoj uz ovršni prijedlog uopće nije bilo potpisa tužene. Potpis na ispravi koja je dostavljena u spis naknadno je preslikan i nemoguće je da original ne sadrži potpis, a kopija da sadrži potpis tužene kao navodnog naručitelja. Vještak u usmenom izlaganju nalaza tvrdi da je baratao originalnim materijalom, no taj materijal ne postoji u spisu što stubokom kompromitira predmetni vještački nalaz. Uz ovršni prijedlog i naknadno ispravak prijedloga tužitelj je u spis dostavio isključivo nepotpisane privremene situacije, a naknadno je sa zakašnjenjem dostavljena i dokumentacija u preslici koja sadrži navodni potpis tužene koji je potom vještak Jelovac vještačio. Vještačenje preslike je nezakonito, posebice kada je sporni potpis kompariran također s preslikanim nespornim potpisima. Jednako, vještak je na nejasan način došao do dijela dokumentacije i nikada nije pojasnio odakle mu vještačena dokumentacija i tko mu ju je dao na uvid, to tim više što se dio isprava na koje se vještak poziva uopće ne nalaze u spisu. Vještak nije objasnio niti to da li je moguće da je isprava uložena u spis po tužitelju na kojoj se nalazi potpis koji je vještak označio kao potpis tužene „kompilirana“ u smislu da je potpis prekopiran na kopiju, a koje je pitanje tužena postavila u svojim primjedbama na njegov vještački nalaz.

Ujedno je učinjen propust u vještačenju i utoliko što je tužena vještaku po njezinim navodima predala izvorni potpis na knjigovodstvenoj kartici koja glasi na Panoniju turist d.o.o., a vještak predmetnu ispravu nije vratio niti u spis niti tuženoj. Kartica izvođača radova poslana na ime Panonija turist d.o.o. knjigovodstveni je dokaz za knjiženja u poslovne knjige Panonija turist d.o.o. (još jedna potvrda pasivne legitimacije isključivo trgovačkog društva). Tužena je vještaku Jelovcu predala kopirane građevinske situacije koje u spisu ne postoje u izvorniku, a tu dokumentaciju vještak također prema navodima tužene nije vratio niti dostavio u spis. O navedenom se vještak nije očitovao unatoč činjenici da je s istim suočen tijekom vještačenja.

d) Neurednost sudskog spisa

Tužiteljica je u žalbi protiv prvostupanjske presude isticala kako je osobno dana 2. listopada 2019. vršeći uvid u sudski spis utvrdila da se u istom ne nalaze sve isprave koje su tijekom postupka ulagane u isti. Konkretno, u sudskom se spisu ne nalaze nepotpisane privremene situacije koje je tužitelj priložio uz ovršni prijedlog, a ovršni prijedlog i rješenje s nepotpisanim situacijama zaprimila je i tužena. Postavlja se pitanje kako je moguće da se u spisu predmetne isprave ne nalaze. To tim više što se sud u obrazloženju presude na str. 5 poziva na privremene situacije koje je na ročištu 14. lipnja 2019. u sudski spis dostavio tužitelj, a na kojim situacijama se navodni potpis naručitelja nalazi čime je sam tužitelj doveo u pitanje autentičnost naknadno dostavljenih situacija. Dostava nepotpisanih, a tek naknadno dostava potpisanih situacija logično dovodi u sumnju autentičnost isprava dostavljenih u spis nakon 4 godine. Propuštanje naglašavanja opisanog potpuno obezvrjeđuje činjenicu da je uz ovršni prijedlog uložena isprava koja se niti ne može smatrati vjerodostojnom obzirom da istoj nedostaje ovjera naručitelja kao njezin bitan sastojak.

Naglašava se opetovano da je isprave koja nisu potpisane po naručitelju niti nadzornom organu dostavljane uz prijedlog za ovrhu, jednako kao niti isprave dostavljene uz prijedlog za ispravak rješenja o ovrsi (kopija privremene situacije 01/2102 i broj 02/2012) nisu vjerodostojne.

Jednako, iz samog obrazloženja presude na str. 5 proizlazi da je sud relevantnim situacijama ocijenio one u spis uložene nakon završetka prethodnog postupka, dakle nepravovremeno u spis uložene situacijama koje se sukladno odredbi čl. 299. st. 3 ZPP-a ne mogu razmatrati. Opisani propust u ovom je postupku imao dalekosežne postupovne posljedice utoliko što je naknadno predmetne nepravovremeno uložene situacije u pogledu autentičnosti potpisa vještačio vještak grafolog iako u formalnom smislu u ovom spisu predmeta potpisane situacije uopće ne mogu postojati. Štoviše, tijekom usmenog izlaganja grafološkog vještačenja na ročištu dana 19. rujna 2019. (zapisnik str.4) na inzistiranje tužene da se u spisu nalaze nepotpisane situacije koje je sutkinja predočila tuženoj na raspravi a iste nisu zatečene u spisu dana 02. listopada 2019, kada je tužena izvršila uvid u spis, vještak je istoj na uvid pokazao potpisanu situaciju u preslici, na što je tužena odmah prigovorila navodeći da se radi o preslici, no vještak je napustio sudnicu i odnio sve dokumente, ne prilažući ih u spis (a naknadnim uvidom u spis tužena je utvrdila da predmetne dokumentacije u istom nema). U konačnici proizlazi da u spisu nedostaju dokumenti na temelju kojih je odlučivano. Istovremeno, primjedba tužene o nepotpisanim situacijama time je neprikladno ignorirana iako se u spisu formalnopravno nalaze upravo nepotpisane situacije priložene uz ovršni prijedlog kako to oduvijek tvrdi tužena.

Kompletna argumentacija prvostupnog suda u pogledu pasivne legitimacije tužene temeljena je na nepravovremeno uloženoj dokumentaciji koja je osim toga i neautentična tj. ista sadrži potpise koje tužena na privremenim situacijama nikada nije stavila.

Važno je ukazati da je osim privremenih situacija tužitelj zakasnio i s dostavom daljnje dokumentacije i to građevinskog dnevnika i građevinske knjige koja je dokumentacija morala biti dostavljena prije okončanja prethodnog postupka da bi mogla biti razmatrana.

Ukoliko bi dokumentacija bila razmatrana nakon zaključenja prethodnog postupka sud bi morao iznijeti razloge radi kojih se ista dokumentacija uvažava, odnosno opisati koje su to okolnosti radi kojih dostava predmetne dokumentacije nije bila moguća u ranijoj fazi postupka, do zaključenja prethodnog postupka.

Tužena je dana 02. listopada 2019. prilikom vršenja uvida u spis ustanovila da spisu ne prileži niti fotoelaborat na koji se poziva vještak Jelovac u svom nalazu i mišljenju. U spisu se ne nalazi niti jedan od navodna tri primjerka nalaza i mišljenja vještaka Jelovca s priloženim fotoelaboratom. U spisu nema originalnog materijala na temelju kojega je navodno vještačio vještak Jelovac.

U spisu se ne nalazi niti izvorni primjerak knjig. kartice koju je tužena priložila, i kopija preinačene izvorne knjig. kartice koje je tužena predala vještaku.

U pisanom spisu prema navodima tužene nedostaju i fotografije koje je slala tužena uz podnesak od 3. rujna 2019., a također i dopisi od 17.2.2015. i 15.4.2015. kojima je od tužitelja traženo otklanjanje nedostataka odnosno kojima je raskinut ugovor (poslano u spis po ranijem punomoćniku odv. ured Marinović iz Zadra uz podnesak 21. studenog 2016.).

O navedenom se tužena očitovala u svojoj žalbi protiv prvostupanjske presude, a unatoč tome sud nije poduzeo nikakve radnje u svezi navoda tužene pa tako nije niti započeo s postupkom obnavljanja spisa. Ujedno, drugostupanjski sud nije razmotrio predmetne navode, te je i u ovom kontekstu propustio cijeliti žalbene navode od odlučnog značaja. Štoviše, tužena je i u formalnom smislu podneskom sudu od 17. rujna 2021. priložila isprave s ciljem obnavljanja spisa, a koja radnja je upravo prijedlog u smislu čl. 118 Sudskog poslovnika (NN 81/19), a koju je radnju drugostupanjski sud potpuno pogrešno ocijenio dopunom žalbe.

POSEBNO O POVREDI ČL. 18 USTAVA RH

Odredbom čl. 18. Ustava RH jamči se pravo na žalbu protiv pojedinačnih pravnih akata koje pravo može biti samo iznimno isključeno.

U konkretnom slučaju Visoki trgovački sud RH pobijanom je odlukom takvo ustavno pravo tužiteljici u konkretnom slučaju **povrijedio obzirom na činjenicu da o njezinoj izjavljenoj žalbi očitito nije odlučivao cijeneći žalbene razloge koje je tužiteljica kao tužena istaknula.**

Obrazlažući razloge radi kojih tužiteljica smatra nepravičnima pobijane odluke Visokog trgovačkog suda i Trgovačkog suda u Zadru tužiteljica je ukazala na to da je u obrazloženjima odluka propušteno dati ocjenu žalbenih navoda žaliteljice što je u svojoj biti povreda prava stranke na ulaganje žalbe.

Visoki trgovački sud RH nije se u povodu žalbe očitovao na:

- prigovor mjesne nadležnosti stavljen po tuženima u tada jedinstvenom postupku u kojemu je tužena označena kao 2-tuženica uz 1-tuženika Panoniju turist d.o.o. Novalja.
- Žalbeni navod o propuštanju obrazloženja razloga za dosudu cjelokupnog dosuđenog iznosa tužitelju unatoč činjenici da je tužena osporila postojanje solidarne odgovornosti odnosno ista je u žalbi protiv prvostupanjske presude jasno prigovorila prihvaćanju tužbenog zahtjeva u kontekstu nejasnih kriterija za utvrđivanje solidarne odgovornosti.
- Žalbeni navod u svezi propuštanja da se vještačenje po vještaku Bjegoviću provede uz prethodno razgledanje predmetne nekretnine na koju se vještačenje odnosi, kao i na prigovor da grafološki vještak nije pravilno vještačio obzirom na činjenicu kako nije vršio uvid u izvorne potpise, već isključivo preslike.
- Žalbeni navod u svezi prigovora ovdje tužiteljice iz njezine žalbe protiv prvostupanjske odluke u odnosu na sporno razdvajanje postupka izvorno vođenog protiv 1-tuženika trgovačkog društva Panonija turist d.o.o. i 2- tužene Anke Burcar.
- Navode o pravnim posljedicama raskida ugovora vezano uz činjenicu da je tužiteljica kao naručitelj dopisom raskinula predmetni ugovor o djelu tek 15. travnja 2015. godine nakon što je postalo razvidno da izvođač neće dovršiti predmetno djelo. Posljedice raskida su vraćanje danog ako je isto moguće i naknada štete pa bi tužbeni zahtjev tužitelja Miloševića mogao biti pravilno sagledavan isključivo kao zahtjev za isplatom vrijednosti stvarno izvršenih radova, a ne kao zahtjev za isplatom iznosa prema vjerodostojnoj ispravi.
- prigovor mjesne nenadležnosti.

Zbog svega navedenog podnositeljica ustavne tužbe podnosi istu i predlaže da Ustavni sud Republike Hrvatske donese sljedeću:

PRESUDU

Tužba se uvažava.

Ukidaju se presude i rješenja Visokog trgovačkog suda RH posl. broj: Pž-7146/2019 od 6. rujna 2021. i presudom Trgovačkog suda u Zadru posl. br.: Povrv-169/2017-89 od 26 rujna 2019., te se predmet vraća Trgovačkom sudu u Zadru na ponovni postupak.

Tužiteljica obavještava Ustavni sud da je Vrhovnom sudu RH putem Trgovačkog suda u Zadru u predmetu posl. br.: Povrv-169/2017 podnijela prijedlog radi dopuštenja podnošenja revizije protiv Presude i Rješenja Visokog trgovačkog suda RH Pž-7146/2019-6 od 6. rujna 2021., a zbog postojanja pravnog pitanja o kojem ovisi odluka u sporu, važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni.

Stoga se predlaže da Naslovni sud sukladno postojećoj ustavnosudskoj praksi, zastane s ovim ustavnosudskim postupkom do donošenja odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske o reviziji. Podnositeljica tužbe se obvezuje odmah po zaprimanju odluke revizijskog suda dostaviti Ustavnom sudu presliku iste, radi daljnjeg postupanja.

Dokaz: Revizija u privitku

Tužiteljica po pun.

Rijeka, 4. studenog 2021.